

WERK AAN DE WINKEL

19 februari 1965

Goedenavond, vrienden.

Bij het begin van de bijeenkomst moet ik u er op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Een tweede punt is het feit, dat de Orde op het ogenblik niet over voldoende personeel beschikt. Vergelijkend gezegd: wanneer er een springvloed op komst is, moet je dammen verhogen en dijken verstevigen, met als gevolg, dat er minder beschikbare sprekers overblijven. U zult het dan ook vandaag de gehele avond met mij moeten doen. Indien het u interesseert, wil ik u over dit alles vanavond wel iets vertellen. Als titel lijkt het volgende mij gepast:

WERK AAN DE WINKEL

Zoals u waarschijnlijk reeds hebt kunnen constateren, is er op het ogenblik in de werelden van de geest iets aan de gang. Vaak blijken bepaalde sprekers niet beschikbaar te zijn, in andere gevallen verandert de teneur van het gebrachte opeens. Ik wil trachten u in dit eerste deel van de avond een overzicht te geven van alles, wat er zo ongeveer aan de gang is, indien u één ding wilt beloven: dat u het volgende niet zult beschouwen als een prognose. Want dat is het zeker niet. Het is een ontleding van de werkzaamheden, die op het ogenblik in de geest aan de gang zijn.

Ik begin dan met één van de meest typische punten in ons werk:

Het streven naar het behoud van voldoende menselijkheid in de mens.

Er zijn tijden, waarop de mens geheel egoïstisch denkt. Wij zien dit bv., wanneer in een zaal paniek ontstaat en men, terwijl dit toch niet werkelijk noodzakelijk is, elkander de ribben kneust en elkander doodtrapt, alleen om de deur uit te komen. Kennelijk wordt men dan beheerst door de gedachte: de anderen komen later wel, als ik er maar eerst uit ben. Dit denken, dit panische denken, blijkt op het ogenblik nogal sterk te zijn. Bij de grote massa bemerkt men daarvan nog niet zoveel. Daarbij ziet men ten hoogste de spanning en erger tot uiting komen, de onrust ook, die gepaard gaat met elke situatie, die wat ongewoon dreigt te worden. Maar deze wereld waarop u leeft, kan alleen bestaan, wanneer alle groepen, ongeacht politiek, religie, instelling, tot samenwerking komen. Hoe sterker de verdeeldheid wordt in deze dagen, hoe meer men voor eigen prestige of voordeel anderen in hun strijd en pogen om iets te bereiken alleen laat staan, hoe groter ook het gevaar wordt dat de mensheid terugvalt in een barbarisme, waarbij degenen die van iets weinig hebben, rooftochten beginnen tegen hen, van wie zij vermoeden, dat zij meer hebben.

Op het ogenblik is zoiets zowel in politiek als in de economie aan de gang. Deze dingen kunnen veel meer invloed op het verloop der dingen uitoefenen, dan u zich voor kunt stellen. Openlijk zegt en doet men misschien weinig in deze richting in deze dagen. Er is er maar een, die tenminste enigszins open en eerlijk is in zijn streven, al is dit ook hier niet volledig: De Gaulle, die zijn eigen ideeën nu heeft weergegeven en zich, naar hij zegt, onafhankelijk wenst te maken van een bepaalde mogendheid, maar in wezen de gehele westelijke wereld zoveel mogelijk van zich en eigen natie afhankelijk wil zien. Deze dingen kunnen tot een zekere hoogte voortgaan, zonder dat daardoor nu ook een werkelijke grote scheuring, een mislukking ontstaan moet.

Achter de schermen zijn echter waarden in gevaar gekomen, die voor de wereld nu nog hoognodig zijn. Ik denk daarbij bv. aan de UNO. Er zijn er maar weinig onder u, die reeds beseffen, hoe groot de kans is, dat die UNO binnen een jaar of misschien reeds eerder uiteen zal vallen.

Wanneer dit gebeurt, is het enige forum teloor gegaan, dat, hoe nutteloos het verder in de praktijk misschien ook moge zijn, de mogelijkheid bood om nationale spanningen weg te praten. Men komt zonder dit sneller tot onherstelbare daden, er is minder overleg, minder mogelijkheid tot althans enige controle. Daarom mag deze instelling niet uiteen vallen, alvorens andere wegen en mogelijkheden voor het behouden van de wereldvrede bestaan.

Misschien denkt u nu, waar houden die zich in de geest al niet mee bezig? Maar wij weten bv. dat er zeer grote spanningen zullen ontstaan in de V.S., dat bv. een greep naar de macht zal worden gedaan door rood China. Wij weten, dat alles hiervoor reeds voorbereid is en weten ook, dat in Rusland een omslag in politiek en militair-potentieel optreden, en potentie, van de ene dag op de andere mogelijk is. Om deze dingen af te remmen, hebben wij al heel veel entiteiten nodig. Wij moeten er immers voor zorgen dat de mens van heden in de eerste plaats menselijk blijft en niet terugvalt in een vorm van egoïsme, die hem brengt tot een zeggen: wanneer ik het maar goed heb, mag de rest van de wereld voor mij ten gronde gaan. Het "après nous le déluge" hoort niet alleen aan het hof van de Lodewijken thuis, het bestaat als mentaliteit ook vandaag aan de dag, bij grote, belangrijke en kleine mensen, bij zakenlieden en politie, bij priesters en zelfs bij de agitators van het anarchisme. Zij willen op dit ogenblik hun eigen zin doordrijven ten koste van alles.

Nu kunnen wij een bepaalde hoeveelheid van dictators natuurlijk wel verwerken. Maar stel u eens voor, dat hier in Nederland de vele reeds dictatoriaal optredende instanties en groeperingen ook ten opzichte van elkander een soortgelijk gedrag zouden vertonen. Ook nu ziet men hiervan reeds enkele voorbeelden. Het gevolg zou een algehele chaos zijn, een crisis, die zijns gelijke niet heeft, zelfs niet in de fatale jaren van de eerste wereldoorlog en rond 1928. Wanneer dergelijke dingen gaan gebeuren in een wereld, die zo dicht bevolkt is, weet men wel, wat uit dergelijke wanordelijkheden voort zou gaan komen: moord, doodslag, brand. Dit betekent, dat je dus niet alleen te maken hebt met enkele sleutelfiguren, maar met grote groeperingen. Je moet het oog houden op allerhande problemen en desnoods er zorg voor dragen, dat er ergens een mogelijkheid tot strijd ontstaat, welke dan als uitlaat kan dienen voor de vele zo ontstane spanningen. De kunst is, er voor te zorgen, dat dergelijke problemen juist niet te belangrijk worden, terwijl er bovendien steeds een uitlaat moet worden geschapen, om bepaalde minder gewenste maatregelen af te wenden. Of u dit nu kunt geloven of niet, dit zijn taken, waarbij zeer velen vanuit de geest betrokken zullen zijn.

Het is echter niet het enige probleem, dat van belang is in deze tijd: wij willen ook de mensen weer iets van geloof teruggeven.

U zult misschien vragen: wat heb je daar nu aan. Maar de wereld van heden is wel erg rationalistisch aangelegd en ziet alles veel te materieel. Alles moet bewijsbaar zijn en bovendien zo mogelijk materiële voordelen met zich brengen. Er zijn reeds vele mensen die zonder een aanwijsbaar materieel voordeel eenvoudig niets meer willen doen voor anderen. Zij stemmen voor de partij, die hen de meeste voordelen belooft en zullen daarbij rustig, desnoods tegen de wil van hun medemensen in, iets doorzetten ten koste van alles. Dit is dus deel van de tendens, waarover ik reeds sprak. Indien men aan niets anders meer wil geloven, aan niets anders meer wil denken dan aan de materie, vergt de zuivere logica dat men zoveel mogelijk van het leven geniet ten koste van alles, dat men dus een uitgesproken egoïst wordt, steeds meer alles in betrekking tot zichzelf ziende, ervarende en verwerkende. Men komt dan zover dat men desnoods de gehele wereld wil laten verhongeren, mits de eigen tafel maar zo goed voorzien is, mits dat men het beter heeft.

U kunt de werking daarvan overal terugvinden. Neem bv. de bij u actuele vraag van de kwaliteit van het brood. De kwaliteit is inderdaad slecht en wel als gevolg van verschillende vormen van groeps- en persoonlijk egoïsme. Men heeft in Nederland maatregelen genomen, waardoor in het meel een deel rogge is verwerkt. Hierdoor wordt het brood reeds wat klef. Verder heeft men geconstateerd, dat het voordeliger is een korte baktijd aan te houden. Men doet dit dan ook trouw en schijnt te menen: wanneer de buitenkant er maar redelijk uitziet, is dit reeds voldoende. Om met minder arbeid meer winst te maken, bakt men een kortere tijd met een wat hogere temperatuur, terwijl alle processen, zoveel maar mogelijk is, mechanisch worden

volbracht. Gevolg, het brood verkrijgt door gebrek aan tijd en zorg niet de gaarheid en gelijkmatigheid van structuur, die zowel voor de smaak, de voedingswaarde als de houdbaarheid het beste zouden zijn. Daar de winst het belangrijkste schijnt te zijn, vooral bij de grotere ondernemers, zoekt men naar middelen om aan de bestaande prijsbeperkingen te ontkomen. Het drijven naar winst brengt zelfs bepaalde exploitanten in Nederland er toe de goedkopere broodsoorten bewust minder goed te maken, om zo de duurdere broodsoorten, vaak aangemaakt met chemicaliën die smaak en houdbaarheid wat beter doen schijnen, eenvoudiger aan de man te brengen.

Men vecht bij u ook over de kwaliteit van de kaas. Ook hier is een vorm van egoïsme in het spel: de kaas kan wel goed zijn, maar dan moet men eerst zeggen: ik wil góede kaas maken. En niet: ik wil met zo weinig mogelijk arbeid zo snel mogelijk zoveel mogelijk verdienen. Dan moet men wat minder spreken over 5-dagen week, rendabele exploitatie enz. en wat meer tijd en zorg besteden aan zijn producten, desnoods weigeren de melk tot kaas te verwerken, wanneer dit niet op de juiste wijze mogelijk blijkt te zijn. In andere landen, bv. Duitsland, zien wij dezelfde problemen en neigingen overheersen. Het is een mentaliteit, die geheel de wereld dreigt te gaan beheersen. Het heeft niet alleen maar te maken met de kaasmaker en de bakker of de slager. Het heeft te maken met gemeente instanties, die, omdat de gemeente niet naar eigen zin en behoeven belastingen kan heffen, dit doet door de tarieven op te jagen en zo winstgevend te maken als maar kan, zonder te vragen, of dit nu ook redelijk, eerlijk en noodzakelijk is. Zo kan ik doorgaan.

De samenwerking tussen de mensen, het samenspel tussen verschillende groepen gaat zo te loor. Ook dit kan tot op zekere hoogte goed gaan. Maar er komt een ogenblik, waarop het net iets te veel wordt. Nu wil ik niet aannemen, dat de onlusten dan zover gaan als in Den Haag in het jaar 1523, toen een oproer ontstond, waarbij enkele visverkopers bijna werden opgeknoopt, omdat zij de vis te duur verkochten en vaak een soort leverden die in deze dagen meer onder Drees zou ressorteren dan onder goede en gezonde voeding. Zo erg zal het wel niet worden. Maar er ontstaat een onderling wantrouwen. Dankzij het egoïsme van enkelen en groepen wordt het onderling vertrouwen tussen de mensen steeds kleiner. Maar als een mens niets meer heeft te vertrouwen, om in te geloven, zelfs niet zijn medemensen, wat dan?

Neem een eenvoudig voorbeeld. U gaat naar een winkel toe, vraagt: is dit goed, en koopt, omdat u aanneemt, dat de verkoper de waarheid zal zeggen. Indien u echter daarop niet meer kunt vertrouwen, zult u steeds meer op eigen inzichten afgaan en daarbij in een ingewikkelde wereld grote fouten maken. Of neem nu die briefjes eens, waarop staat, dat de Nederlandse Staat de waarde dekt tot fl. 10.- U neemt het daarvoor ook aan, zelfs wanneer men u daarvoor geen goud meer geven zal. Maar als u morgen denkt, dat dit niets meer waard is, zult u het resterende geld dat u bezit omzetten in goederen, die u eigenlijk niet gebruiken kunt of die bedorven zijn voor u ze gebruikt. Er komt dan een ogenblik dat niemand meer iets wil doen of geven voor geld. Herinnert u zich misschien de tochten naar de boeren in de oorlog? Toen vertrouwde men ook niet meer in geld omdat men daarmee niets meer kon doen of kopen, maar wat een ontsparing van alle maatschappelijke verhoudingen betekende dit niet.

Het gevaar bestaat, dat zo iets niet alleen nationaal, maar zelfs op internationale plan op zal gaan gebeuren. Alleen wanneer de mensen nog kunnen geloven aan een ander doel dan eigen welvaart en eigen gemak, alleen wanneer de mensen weer kunnen geloven in eigen verplichtingen en mogelijkheden, wanneer zij in zich een denkbeeld kunnen dragen van niet materiële waarden, die voor hen toch ook van zeer groot belang zijn, kan men daartegen iets doen. Is dit niet mogelijk, dan zal er niet alleen een steeds groter wordende chaos ontstaan, maar zal de hele wereld binnen niet al te lange tijd bewoond zijn door neurotici - zover dit niet reeds het geval is - die in vernietiging een rechtvaardiging van hun bestaan zoeken. Dit vergt optreden onzerzijds.

Verder hebben wij nog te maken met een steeds groeiende neiging, om op de perfectie van het apparaat te bouwen. Als u weten zou, hoeveel moeite het ons heeft gekost om er voor te zorgen, dat zeven maal achtereen een verkeerd antwoord werd gegeven door een cybernetische machine in een groot militair centrum, toen men deze wilde testen met een strategisch

probleem, dat ontleend was aan de slag bij Waterloo, zou u zeggen: "Jongens, moeten jullie nu werkelijk voor zo iets zoveel kracht verspillen?" Maar het was noodzakelijk. Want alleen zo konden wij voorkomen, dat men daar zou zeggen, die machine is praktisch onfeilbaar, om alle verdere denken en vele besluiten nu maar aan die machine over te laten.

Een ander voorbeeld. Op een gegeven ogenblik dreigt in Azië een aanval, die voeren kan tot een volledige oorlog. Dit is niet aanvaardbaar. Dus dient er voor gezorgd te worden dat zo een aanval ten dele kan mislukken - niet totaal dus, zoals werd verteld - zodat de opzet, een directe agressie met een bruggenhoofd, dat onmiddellijk door volgende troepen zou worden versterkt zodra het zou zijn gevestigd, niet kon doorgaan. Ook zo iets vraagt grote inspanningen voor ons, en betekent voor velen werk. Tussen dit alles door moet je bovendien nog oppassen, dat niet over de gehele wereld in kleinere gemeenschappen geestdrijvers en fanatici de overhand zullen krijgen.

In het verleden waren er soortgelijke dingen en grepen wij niet zo direct en beslissend in. Waarom dit nu wel geschiedt is weer een volgend punt.

U weet, dat wij reeds in 1956 voor dit jaar en het einde van het vorige jaar gewaarschuwd hebben. U weet, dat wij toen stelden: 1963 en daarna 1965 zijn kritieke jaren. Indien wij 1967 zonder schade kunnen halen, gaat het weer beter. Dit heeft te maken met kosmische golven, bepaalde zonneritmen, kortom met vele invloeden die ook uw stemming, de uitingen van uw temperament, mede helpen bepalen. Zelfs de eigen activiteit van de aarde speelt hierbij een rol. Nu zijn dit alle dingen, die je niet kunt beheersen, ook niet vanuit de geest. Je moet dus proberen, om juist op het ogenblik, dat er een materiële activiteit als gevolg hiervan ontstaat, een geestelijk tegengewicht te scheppen, zodat de mensen in plaats van een overweldigd worden door dit alles en een redeloos, radeloos reageren, zich tegen de gevolgen kunnen weren en zelfs een methode kunnen vinden om uit deze verwarrende invloeden iets op te bouwen.

Voorbeeld? Wanneer je een toneelspel begint, zal je allereerst de bühne gaan bouwen - dit betekent de decors aanbrengen - en voor de belichting gaan zorgen. Blijkt in het stuk een niet rolvaste speler, bv. een invaller mee te moeten spelen, dan zal men het bewegen op het toneel zoveel mogelijk zo wijzigen, dat hij voortdurend in de buurt van de souffleurs kan zijn en opgevangen wordt door dezen, wanneer hij zelf onzeker is. Wat wij nu in de geest doen, is soms als het instellen van de belichting. Waardoor het decor een bepaalde waarde zal hebben in de komende tijd. Daarnaast zorgen wij er voor, dat bepaalde belangrijke personen, die zo dadelijk een heel grote rol gaan spelen, wanneer zij eenmaal opkomen, voortdurend in de buurt van een souffleur zijn. Wij zorgen er dus voor, dat voor dergelijke mensen reeds nu een ontwikkeling ontstaan en een geleider aanwezig is, die zo dadelijk kan zorgen dat de meest juiste weg wordt gevolgd.

Ook dit is natuurlijk heel wat werk. Daarnaast hebben wij nog te maken met de geestelijke vernieuwing. Want al die stoffelijke zorgen zijn nu wel aardig, maar wanneer er geen verder strekkend doel te vinden is, laat je die toch meestal wel een beetje waaien. Het gaat echter ook om geestelijke belangen. Wij vechten niet alleen voor u, wij vechten wel degelijk ook voor onszelf, voor de belangen van onze eigen wereld. Wij strijden voor het evenwicht in de mensheid.

Nu is er, geestelijk gezien, op het ogenblik de mogelijkheid om vele oude denkwijzen en gebruiken, die geen zin meer hebben voor de geestelijke ontwikkeling van de mens of zijn stoffelijk voortbestaan, te breken en terzijde te stellen. Er is daarnaast de mogelijkheid om vele dingen, die nog waarde hebben, maar als dood zijn geworden, overspoeld door het stof van gewoonte - zoals sommige religieuze leerstellingen van groot belang - eens op te poetsen, zodat zij weer een nieuw leven verkrijgen.

Verder is er voor ons de mogelijkheid om de inwijding van een voor velen alleen als illusie bestaande waarde te maken tot een feitelijk beleven en bereiken op aarde en in de geest. Er is een mogelijkheid, om alle grote geestelijke krachten, die op het ogenblik rond de aarde bezig zijn, te helpen, door er zorg voor te dragen, dat zij de nodige geestelijke kanalen en stoffelijke

kanalen voortdurend tot hun beschikking hebben, zonder dat zij eerst hoeven te zoeken, zonder dat iets van hun ingrijpen en energie aan nutteloze of onbelangrijke dingen verspild hoeft te worden.

Alles bij elkaar vergt dit veel tijd, veel entiteiten en zal het u nu ook wel duidelijk worden, waarom er op het ogenblik bij de orde een personeelsgebrek heerst: wij hebben te veel te doen. Aan alle kanten lopen a.h.w. de bestellingen voor hulp en bijstand binnen. Daarbij vindt eenieder helaas zijn eigen geval meestal het belangrijkste, zelfs de meneer met een gekneusde teen, die alle hulp nodig meende te hebben, omdat hij zo graag de volgende dag de bruiloft van zijn dochter bij wilde wonen en misschien boos was, omdat wij allereerst hulp meenden te moeten geven aan een staatsman, die niet wist, wat hij moest doen. Beiden hadden hulp nodig. De laatste het eerst. Maar toch moet je op dergelijke ogenblikken alle krachten inzetten. Waarmee u de reden van mijn aanwezigheid op deze avond als enige spreker wel omschreven zag.

U zult zich ook afvragen, hoe lang deze tijd vol onregelmatigheden nu wel zal duren. Met zekerheid is dit niet te zeggen, maar het is heel waarschijnlijk, dat de komende drie weken deze toestand nog aan zal houden. Daarna zullen de feitelijke ontwikkelingen in de materie vorm gekregen hebben. Dan zullen de vele tendensen, die sinds december ontstaan zijn, naar buiten treden en zullen de mensen dit alles zelf kunnen zien en ... zullen de mensen zelf moeten beslissen. Wanneer er in die periode werkelijk een beroep op onze hulp wordt gedaan, zullen wij die moeten geven; zou men dit beroep niet of slechts in beperkte mate doen, dan zullen wij onze oude taken weer zo goed mogelijk op ons nemen. In feite komt het er op neer, dat wij onder de huidige omstandigheden, ons zoveel mogelijk hebben aan te passen aan de mogelijkheden en omstandigheden.

Dan zult u waarschijnlijk graag willen weten, wat ongeveer de kritieke tijden zijn. Ik kan u in dit verband wel een klein beeld geven van alles, wat wij nu menen te weten. Aan het einde van de volgende week bv. zien wij een situatie tot ontwikkeling komen, die zo hier en daar zelfs aanleiding zou kunnen zijn tot het uitbreken van opstanden. Maar ernstig is dit nog niet. Daarnaast bestaat er een groot gevaar voor misleiding. Er gaan een paar dingetjes gebeuren - ik weet niet precies wat, maar vermoed, dat dit te raken zal hebben met een plotselinge wijziging van de Russische politiek en het daardoor ontstaan van een gewijzigde toestand in Azië. Zeker weten, hoe dit alles verloopt en wat daarvan openlijk bekend wordt, weet ik niet. Wel is het zeker, dat reeds aan het einde van die week dus van alles kan gaan gebeuren. Dit betekent voor velen ook weer de mogelijkheid tot angst en paniek. Misschien gaat men bepaalde aandelen verkopen of zo iets - wat dom is, want onder dergelijke invloeden krijgt men daarvoor nooit, wat zij werkelijk waard zijn. Dit lijkt mij echter nogal snel overwonnen te worden. Daarna zal alles wel weer wat kalmeren.

Rond één en een halve week daarna is er een dag, waarop de invloed van de zon, de eigen werking van de aarde, verschillende kosmische golven enz. allen samenwerken. Dit betekent onredelijkheid in de hoogste graad. Ik zou de mensen de raad willen geven wanneer het niet noodzakelijk is, blijf dan op die dag thuis. En als je er uit moet, loop vooral zoveel mogelijk langs de huizenrand, want je weet nooit, wanneer een dol geworden fietser besluit een auto te rammen. Op zo een dag zal men moeten rekenen met allerhande ongelukken. Dat gaat van af bv. een mijnramp tot een botsing van vliegtuigen toe. De mogelijkheid bestaat ook, dat een staatsman bv. juist door een betrekkelijk klein ongeval buiten actie wordt gesteld, terwijl de gehele wereld zit te roepen en te wachten op een van zijn toespraken. Die dag geeft dus de neiging tot ongelukken en kleinere rampen. Dat is niet zo erg, dat u nu bang moet zijn, dat ook u daardoor getroffen zult worden - tenzij u stomiteiten uithaalt - want 9 op de 10 gevallen worden veroorzaakt door het onjuist reageren van mensen op gevaren en mogelijkheden. Verder zou er wel eens een kleine aardbeving voor kunnen komen met een kleine vloedgolf als gevolg en wat onrust, bv. in Australië.

Wanneer een dergelijke tendens optreedt, verandert er iets in de menselijke verhoudingen. Net is men enigszins tot rust gekomen, of de volgende invloed dient zich aan: een tijdje, waarin de mensen ontzettend ongezeglijk zijn, men zal geneigd zijn te stellen: man, je loopt anders dan

ik, daarvoor verdien je de doodstraf. Wanneer zo iets voorkomt tussen twee mensen, zal het hoogstens een vechtpartij met een politierapportje worden. Stel echter eens voor, dat bv. Indonesië opeens op een dergelijke manier zijn optreden tegenover Maleisië door gaat voeren en Spanje opeens vanuit een soortgelijke instelling besluit, het probleem Gibraltar op te gaan lossen. Deze tijd komt weer rond twee weken na de voornoemde. Men weet dan waarschijnlijk niet meer precies, waar men aan toe is. Stel daarbij, dat heel wat mensen, die vinden, dat zij aan vakantie toe zijn, besluiten in dergelijke dagen nog eens extra fel te gaan staken en u weet ongeveer, waar het naar toe zal gaan: een dag, die chaotisch is in alle aspecten en uit zal klinken in 3 à 4 dagen.

Aan het einde van deze tijd zal men misschien kunnen stellen - wanneer wij slagen in ons werk - dat er in wezen, niets bijzonders is gebeurd; alles was wat feller, ontwikkelde zich iets sneller dan normaal, maar verder was er toch eigenlijk niets aan de hand. De menselijke mentaliteit kan in dergelijke perioden echter een zeer grote schok ondergaan; het is dit punt, deze verandering van instelling en het opkomen van een steeds verder gaand wantrouwen tegen ieder en alles, waar wij vooral tegen in zullen moeten gaan.

U vraagt zich af, hoe lang de gevolgen van dit alles zullen duren? Dat weet ik niet precies. Maar wanneer al deze ontwikkelingen in februari en maart gunstig verlopen, hebben wij zeker niet zo lang last meer. Ook wij kunnen dan wel weer even geloven dat de mensheid het dan wel verder af kan met enige hulp. Maar als de mensheid bepaalde grenzen zou overschrijden in deze tijd, is de beer los en kan het jaren duren, voor alles weer in orde komt. Dan zullen allen aan onze zijde nodig zijn, om het ergste te voorkomen. Daarom kan ik op deze vraag betrekkelijk weinig zeggen. Ik neem echter aan, dat wij in de tweede week van maart reeds weer normaal zullen kunnen gaan werken en in de derde week geen afwijkingen van betekenis in ons werk op uw wereld meer voor hoeven te komen.

Dit betekent echter niet, dat de kous daarmee af is en het verdere jaar dus betrouwbaar zal blijven. U moet er mee rekenen, dat er nog meer perioden zullen zijn, waarin wij vanuit de geest niet zo maar voor ieder en alles entiteiten in overvloed ter beschikking kunnen stellen. In juli begint weer een eigenaardige tijd. Het is de tijd van de furie, van de kaffert, van de plotselinge, onredelijke woede uitbarstingen, van de amokmakers. Wanneer er amok gelopen wordt, zal dit, wanneer een eenling dit doet, waarschijnlijk niet zo erg worden, maar als die eenling nu bv. de commandant is van een leger, zal de zaak anders komen te liggen. Je vermoedt echter, dat het ingrijpen vanuit de geest ook in deze periode beperkt zal blijven, zodat u daarvan naar buiten toe niet al te veel zult bemerken. Aan de andere kant mag ik echter ook wel constateren, dat zelfs reeds aan het bereid zijn om onmiddellijk in te grijpen, voor de geest heel wat werk vast kan zitten.

Hierna, komt de bekende periode, waarvoor wij in '56 - '57 reeds voor het eerst waarschuwden: de september periode. Deze kan voor ons wel eens betekenen, dat wij zeer weinig tijd kunnen besteden aan geestelijk werk. Want de omwenteling, die dan plaats vindt, kan zelfs, al is dit niet waarschijnlijk, resulteren in een wereldbrand. Als dit, zoals wij aannemen, niet gebeurt, zal er toch wel sprake zijn van een zodanige verwarring, dat overal de instelling van staatkundigen, economen en godsdienstige leiders een ommekeer ondergaat. Dan breekt en kraakt het in ieder geval overal in het oude hout. Je zou kunnen zeggen: een storm, waarbij het oude hout uit de bomen wordt gebroken. Goed, want zoveel te beter zal de boom in de lente weer kunnen bloeien. Maar als iemand onder dit oude hout zonder nadenken een vlammetje houdt, weet ik nog niet, of de boom de gloed, de strijd, nog zal overleven. Hier gaat het er voor ons dus om, te zorgen, dat de schade wel plaats kan vinden, maar dat zij toch niet fataal kan worden. Iemand, die domweg wil voortgaan, zich desnoods laat vermoeien tot een toestand van algehele uitputting, maar er ook voor zorgt, dat het niet verder gaat en de gevolgen niet fataal worden.

Dit is, alles bijeen genomen, de eigenlijke situatie in dit jaar. Indien dit eenmaal voorbij is, hebben wij nog wel met wat nazorg te maken, maar zoals op aarde ook wel bekend zal zijn, de instanties, die met nazorg te maken hebben, lopen meestal zo hard niet. Ik neem dus aan, dat wij rond oktober opnieuw zullen kunnen beginnen met een geheel regelmatig programma en dit ongehinderd enkele jaren door zullen kunnen zetten.

U zult al snel denken, dat dit alles een mooie voorspelling is. Maar hetgeen door mij gezegd werd is voor eenieder, die enigszins weet, wat er nu reeds aan de knikker is, a.h.w. vanzelfsprekend. Misschien dat de perioden die ik noemde, op aarde nog niet te constateren zijn. Dan hebben wij hier een klein voordeel. Ik voorspel echter niets en zeg dus niet, dat het een en ander bepaald zus of zo af zal lopen. Ik vertel u dit alles alleen, omdat dit de reden is, dat wij in de komende periode ietwat anders zullen moeten werken.

De vraag, waarmee wij werken, is in dit verband misschien ook wel interessant voor u. Nu kan ik mij er gemakkelijk van af maken door te zeggen: wij werken met de krachten van het Licht. Maar ook Licht kan een verschillende bron hebben en daardoor geheel andere mogelijkheden; een fakkel geeft misschien rook en heeft andere moeilijkheden, maar er is een open vlam, waarmee je iets kunt aansteken, verdrijven, bedreigen, terwijl je met een zaklamp dit alles niet kunt doen. Wij hebben zeer uiteenlopende taken en hebben daarvoor ook verschillende soorten "licht" nodig.

De invloeden, waar wij op het ogenblik mee werken, kunt u het beste als volgt zien: wij werken nu met het Licht der Waarheid, vooral de redelijk en technische waarheid, die men "blauw" kan noemen. Dit kan gezien worden als een ontzuiveren van vele mensen. Het is de mislukking plus de verklaring daarvan. Vooral het laatste is op het ogenblik erg belangrijk. Daarnaast doen wij veel belangrijk werk met het helder rode Licht, een kracht van vitaliteit, gemoedrust, stemmingen enz. Dit hebben wij nodig om er voor te zorgen, dat de mensen op ogenblikken dat zij eigenlijk door alle gebeuren uitgeput zijn en bevangen zouden kunnen worden door zenuwzwakten, geheugenstoornissen enz., het beetje vitaliteit krijgen, waardoor zij het kritieke punt toch nog actief kunnen overleven. Verder hebben wij dit licht nodig om de mens in zijn eigen leven en levensprocessen, in de behoeften van zichzelf en zijn levensmilieu een wat beter inzicht te geven. Want wat hebben wij er aan de mensheid te redden van bv. ondergang door oorlog, wanneer zij daarna rustig doorgaan zichzelf, door steeds verder gaande industriële ontwikkelingen zonder voldoende voorzorgen, te roken, tot zij even levend zijn voor de zuivere atmosfeer als de gerookte bokkingen, die u in de winkels kunt vinden.

De mensheid moet, als ras, terugkeren tot een grotere veerkracht, terwijl men gelijktijdig tot een redelijke beperking van het aantal mensen zal moeten komen. Want men kan niet zich onbeperkt blijven vermenigvuldigen, zoals men dit nu doet. Door veranderingen van inzicht, maar vooral van gevoel en leefwijze, kan daaraan veel verbeterd worden. Door het werken met deze vorm van Licht, waarin zelfs strijd en woede op meer gereguleerde wijze opgesloten liggen, kunnen wij nieuwe verhoudingen en wetten bij de mensen fixeren.

Wij hebben daarnaast op de wereld wat meer goede mystiek nodig. Noem de daarvoor nodige kracht, bv. paars of purper. Door deze kracht kan men bereiken, dat de mens innerlijke beelden ontvangt en beleeft, die voor hem zo reëel zijn, dat hij bereid is aan deze innerlijke waarden al zijn uiterlijke belangen desnoods op te offeren. Dit is noodzakelijk, om de mensheid een nieuwe visie op het leven te verschaffen.

Daarnaast hebben wij echter ook het Witte Licht nodig: dit is een soort zwaard, dat men hanteert, het kan vergeleken worden met een soort ontsmettingsmiddel, al is het misschien niet erg netjes, om zo over een hoge geestelijke kracht te spreken; het Witte Licht is als een soort vuur, waarmee je het onreine weg kunt branden. Wanneer er al gebrand moet worden, dan zal dit voorzichtig en alleen op de noodzakelijkste plaatsen moeten geschieden; een soort cauteriseren dus. Ook dit is een instrument voor ons, waaraan wij veel hebben en dat o.m. gebruikt kan worden om een vliegtuig te laten vallen, wanneer daarin iemand zit, die voor de wereldvrede of voor de verdere ontwikkeling van de mensheid een groot gevaar is. Zo zou men ook een dikke heer ergens een hartverlamming kunnen doen krijgen, wanneer hij door zijn optreden of invloed de aanleiding zou kunnen zijn tot een kleine burgeroorlog, een schandaal met te grote gevolgen enz. En dergelijke dingen gaan heus gebeuren.

De instrumenten, deze lichtkrachten geven ons de mogelijkheid te werken met machten, die sterker en hoger zijn dan wijzelf, maar die wij zo kunnen hanteren en leiden, zodat zij meer algemeen en toch geheel geleid op aarde ingezet kunnen worden.

Daarmede kunnen eveneens grote wijzigingen tot stand gebracht worden, maar daarnaast is er ook dringend behoefte aan een nieuwe grote schoonmaak op astraal gebied! Wij hebben jarenlang gevochten - zeg van 1952 tot 1961 toe - om in de sfeer rond de aarde de meer demonische geesten, de voor de mensen gevaarlijke en schadelijke entiteiten, te verdrijven en vooral ook de astrale vormen, waarin zij zich manifesteerden, waardeloos te maken. Op het ogenblik begint de mensheid echter, astraal zoveel dwaze astrale beelden op te bouwen, dat je je haast af zou vragen, of deze strijd tegen het demonische wel werkelijk zoveel heeft uitgehaald. Datgene, wat wij geestelijk aan impulsen hebben weg kunnen vagen, is al te vaak teruggekomen als een uit de mensheid stammend gedachtenbeeld.

Deze gedachtenbeelden kun je moeilijk geheel verstoren, omdat zij voortdurend worden vernieuwd en in stand gehouden door grotere groepen in de mensheid. Je kunt ten hoogste die beelden zover veranderen, vervormen en verstoren, dat zij nog iets goeds hebben als invloed. Om dit op de meest doelmatige wijze te kunnen doen, zal men echter vooral de heersende zelfvoldaanheid onder de mensen moeten breken. In de astrale wereld zullen wij dus vanuit onze kant ook nog moeten trachten, een aantal astrale figuren op te bouwen, die in dit verband voor de mensheid een grote betekenis kunnen hebben, een soort boodschapper bv. een soort engel. Maar dan zo, dat vele mensen deze vorm zullen kunnen zien of beleven. Wij zullen gebruik moeten maken van alle mogelijke tekenen en krachten in de natuur om de mensen te verbazen, desnoods in onrust te brengen.

De instrumenten daartoe zijn dus de krachten van wat men het Geestelijke Licht noemt. Al is hiermee het meeste reeds gezegd, zal het u waarschijnlijk ook nog interesseren te horen, hoe dit alles geleid wordt. Hoe zit dus alles in elkaar en waarom handelt men vanuit de geest juist op die manier?

Wanneer er een veldslag plaats vindt, wordt alles voorbereid. Eigenlijk wordt die slag eerst in een zandbak uitgevochten. Men overweegt zo in een soort spel alle mogelijkheden vóór men handelt. Zoals een schaker alle mogelijke combinaties van zetten zal overwegen, voor hij een stuk verzet. Op deze wijze richten wij ons op wat wij de goddelijke werkelijkheid noemen. Daarin zijn de moeilijkheden, de vormen, die samenhangen met alles wat er nu op de wereld ontstaat en zich ontwikkelt, aanwezig. Door hieruit het meest waarschijnlijke te lichten - en dat is heus niet het werk van kleine geesten, daarvoor moeten men werkelijk een zeer hoge geest zijn - kan men een beeld krijgen, waarin, als in een zandbak, de gevaren en mogelijkheden van het heden zijn weergegeven.

Ook kun je zo zien, welk beeld van de goddelijke werkelijkheid op het ogenblik het meest verwant is met de feiten, zoals de mens die kent. Daardoor weet je, welke actie noodzakelijk is. Dit zou men de afdeling "planning" kunnen noemen. Maar als je een planning hebt gehad, moet er ook nog iemand zijn, die er zorg voor draagt, dat al het gewenste inderdaad beschikbaar is. Daarom kennen wij naast deze hoogste leiding iets, dat je de Raad van Krachten zou kunnen noemen. Ook dit zijn behoorlijk hoge en grote entiteiten, die nooit op aarde zijn geweest als mens, maar wel met het lot van alles wat op aarde leeft, verbonden zijn. Dezen reguleren a.h.w. de beschikbare krachten. Zoals je bij een veldslag bv. zou zeggen: wij hebben hier de beschikking over één tankdivisie, maar de verbindingen zijn slecht, al beschikken wij daarnaast over twee infanteriedivisies. Wij kunnen dus uit een andere afdeling - desnoods vanuit de marine - tijdelijk verbindingen leggen, waardoor de tanks op het juiste ogenblik op kunnen rukken. Zo wordt daar gewerkt. Planning vraagt daar aan: wat is er nu beschikbaar aan kosmische krachten, wat is de toestand, welke persoonlijkheden kunnen op het ogenblik voor ons optreden. Zo ontstaat het plan en de reeks van krachten, waarmede wij kleineren dus werken.

Wanneer die werkzaamheden beginnen, zal dit niet zo maar kunnen gebeuren. Daarom wordt, wederom op hoog niveau, een soort taakverdeling gemaakt. Men kan zich dit voorstellen, alsof bv. de Boeddha zou zeggen: al die dingen in het verre oosten neem ik op mij, terwijl Jezus zegt te zullen zien wat hij kan doen met bv. de mensen in Amerika, terwijl de heer Matraya zich bereid verklaart voorlopig Afrika onder zijn hoede te nemen.

Hoge krachten, die met de aarde verbonden zijn, nemen dus als een soort generaals het bevel en moeten uit de gemeenschap van de geest en de stof de noodzakelijke krachten putten.

Nu is een van de grootste gemeenschappen de Witte Broederschap. Haar leiding fungeert als een soort generale staf voor een bepaald actiegebied. Zij omvat een groot deel van deze wereld op dit ogenblik, maar beperkt haar grote acties tot een omschreven deel daarvan. Daarnaast bestaat er een broederschap die niet zo bekend is op aarde in deze dagen. Deze wordt wel de "Priesterschap van de Ster" genoemd en staat ook wel bekend onder de naam: "Het Rijzende Licht". Onder deze laatste naam kennen enkelen onder u deze groep naar ik meen toch wel.

Deze gemeenschap van "Het Rijzende Licht" zal hoofdzakelijk actie voeren in de noordelijke gebieden. Men zou kunnen zeggen, dat de indeling enigszins volgens breedtegraad plaats vindt, zodat het noorden van Europa, Canada, Siberië, enz. vallen onder één geestelijk commando. Dit is belangrijker dan u misschien zou denken, omdat wij in dit terrein te maken hebben met vele verborgen bases van raketten, verdedigingsinstallaties en geheime laboratoria. Hierdoor kan o.m. technisch grote invloed worden uitgeoefend. De middenstrook waaronder ook u behoort, omvat reeds een groot deel van China en de rest van Azië tot ongeveer Eritrea, of Somalië zoals het naar ik meen nu heet. Er valt dus een deel van Afrika ook in deze cirkel, evenals een groot deel van Amerika, het grootste deel van Europa enz. Dit gebied ressorteert onder de Witte Broederschap. Het gebied ten zuiden hiervan valt onder een combinatie van krachten, waarbij zowel het Rijzende Licht en de Witte Broederschap, plus een geestelijke unie, waarvan ik u de naam niet mag noemen, gezamenlijk op zullen gaan treden. Dit is, naar ik meen, zo gesteld, omdat vooral op het zuidelijk halfrond ontstellende veranderingen plaats zullen moeten vinden in zeer korte tijd.

Er zijn dus drie gebieden van actie. Uit de geest wordt nu gekozen, wie van de groepen en entiteiten voor een bepaalde taak in het bijzonder geschikt is. Ook wanneer men zelf reeds een taak op aarde gevonden heeft, zal onder deze omstandigheden, deze opgelegde taak boven alles gaan. De kok kan nog zo goed koken voor de officiersmess, maar wanneer het er op aan komt, zal ook hij een machinegeweer moeten bedienen, boodschappen moeten lopen, en alles moeten doen, dat allereerst noodzakelijk is, zelfs wanneer de officieren en manschappen daardoor enkele maaltijden moeten ontberen. Stel u het zo maar voor.

Daarom worden op het ogenblik overal bepaalde entiteiten aangetrokken die voor een bestaande taak geschikt zijn. Dat dit hier en daar wel eens minder conveniënt is, tja, daar kan men ook niets aan doen. Dat de meeste acties betrekkelijk korte tijd omvatten, is echter wel zeker. Het plan van de slag omvat namelijk voornamelijk ingrepen, die men kan vergelijken met guerrilla activiteiten: er worden kleine, snelle inwerkingen en invloeden tot stand gebracht, men wenst op korte termijn opeens explosieve effecten tot stand te brengen, zij het in de vormen van gedachten of opstandigheden, om vervolgens het resultaat zo snel mogelijk te kanaliseren en vervolgens alles weer op zijn beloop te laten tot een volgende mogelijkheid voor krachtig maar kort ingrijpen ontstaat.

Het gevolgde systeem doet mij, al klinkt dit niet zo vleiend, denken aan het optreden van koeiendrijvers, die met een prikkelstok en geluiden de kudde in beweging plegen te houden. Dan immers wordt ook niet elke koe voortdurend opgedreven? Wel wordt er door incidenteel ingrijpen voor gezorgd, dat de kudde in beweging blijft en de juiste richting ongeveer aanhoudt. De acties van de geest uit hebben hiervan wel iets weg; de massa wordt in beweging gebracht. Zolang het de goede kant uitgaat en geen grote afwijkingen of schade te verwachten zijn, zal niemand verder iets doen. Alles blijft rustig. Ontstaan er te grote gevaren en is de kudde niet meer te houden, dan zal iedereen in moeten grijpen, omdat men voor de keuze staat de kudde in haar geheel ten onder te zien gaan, dan wel haar, ongeacht de daarvoor noodzakelijke middelen en de risico's, men deze in het goede spoor terug zal moeten leiden. Zou de mensheid in delen uiteenvallen, dan blijven er nog wel mensen op aarde, maar is alle voor ons noodzakelijke of wenselijke ontwikkeling gestaakt en is daarmee zowel de ervaring die wij vinden binnen de mensheid, waardeloos geworden, als de voor sommigen onder ons bestaande noodzaak tot incarnatie onmogelijk te vervullen binnen kortere tijd.

Zo staat de zaak er dus voor. Al is dit meer een praatje dan een feitelijk onderwerp en vertel ik dit alles nu zo gewoontjes en heel gemakkelijk, toch betekent het niet, dat er voor ons in deze dagen niet veel meer dan normaal werk aan de winkel is. Wij hebben veel voor u gedaan en hopen nog meer voor u te kunnen doen. Er zijn echter ogenblikken, dat men met woorden weinig bereikt.

Ik vrees, dat dit een van de perioden is, waarin dit bijzonder scherp geldt. Wij kunnen recapituleren wat wij u reeds geleerd hebben, wij kunnen u ook nu nog inzicht verschaffen in vele dingen en bepaalde beelden geven, die voor een juist begrip van eigen leven en wereld misschien erg belangrijk zijn. Wij kunnen u zelfs verklaren, wat er feitelijk op de wereld gebeurt en waarom. Maar grote invloed op u uitoefenen, zodat de algemene inwerkingen minder vat op u zouden hebben, kunnen wij niet meer. U moet zelf denken en geschoold denken.

U mag in deze dagen niet zonder geloof zijn, maar dit geloof mag er geen zijn, dat afhankelijk is van een formulering; het moet voortkomen uit een innerlijk, erkenning. Enz. enz. En dit, vrienden, is eigenlijk alles, wat ik u vandaag te vertellen heb. Misschien wilt u nog iets hierover vragen?

Vraag: U sprak over het aantrekken van entiteiten, dat niet altijd convenieerde. Wat bedoelt u daarmee, wie convenieert dit niet? U of ons?

Antwoord: Het past niet binnen het kader van bv. ons reeds bestaand werken. Het is dus voor u vervelend, dat, terwijl een goede spreker zou kunnen komen met een voorbereid onderwerp, een ander komt, die alleen maar een praatje kan houden. Ook voor ons is dit, wanneer wij een programma hebben opgesteld in samenwerking met de mensen, en ons daaraan niet kunnen houden, niet bepaald conveniënt. Maar het andere gaat voor. Ik wilde dus tot uitdrukking brengen, dat, ongeacht eigen werk en gemak, bepaalde werkzaamheden voor de geest op het ogenblik prioriteit moeten hebben.

Vraag: Is er iets, dat wij, huis-, tuin- en keukenmensen in ons dagelijkse leven kunnen doen, om zo ertoe bij te dragen, dat de actie wat gemakkelijker verloopt?

Antwoord: Zeker. Hou je vooral kalm, opdat je evenwichtig blijft. Wat er ook gebeurt, laat je niet uit je evenwicht brengen. Wanneer u enkel dít nu maar doet, is er al veel bereikt. Een tweede punt van belang: verwerp niets, omdat het nieuw is of anders, dan je gewend bent. Als u zich aan die twee punten nu maar houdt, heeft u het beste gedaan, wat u maar doen kunt voor ons, in verband met de taken, die wij nu moeten volbrengen.

Vraag: U heeft als sprekers veel voor ons gedaan. Maar is het niet zo, dat u uiteindelijk niets anders heeft gedaan dan ons de weg wijzen, die wij zelf moeten gaan? Is het daarom voor ons niet logisch en noodzakelijk om, in verband met al wat er gebeuren moet, zoveel mogelijk open te staan? Dus a.h.w. contacten op te vangen van hetgeen wij geïnspireerd moeten doen onder de omstandigheden?

Antwoord: Om eerlijk te zijn ben ik het daarmee, vooral onder de heersende omstandigheden, niet eens. Stel u voor, dat er een uittocht gaande is vanuit een stad, een terugtrekkend leger of zo iets. Gevaarlijk is dat misschien niet, maar er zullen altijd wel individuen onder schuilen, wier bedoelingen minder passend zijn. Nu laat u de deur van uw huis wijd openstaan. Weet u, wie er dan het eerste binnen komen? Degenen, die wat willen stelen enz. Doe dus de deur op slot, maar doe open, wanneer er gebeld wordt, nadat u door het raam gekeken hebt, wie er is. Zou er een niet gewenst element voor de deur staan, dan kun je die gesloten laten, maar indien iemand je hulp nodig heeft, kun je opendoen en de hulp geven. Stel uzelf niet zo maar en zonder meer voortduren open. Dat is in tijden als de huidige wel eens bijzonder riskant. Wanneer u dus bemerkt, dat men vanuit de geest uw aandacht vraagt, geef die aandacht alleen onder voorbehoud. Blijkt u, dat hetgeen van u gevraagd wordt, volgens u juist en goed is, doe het.

Vraag: Maar hetgeen je ontvangt wordt bepaald door de straling, die van je uitgaat en waarop het inkomende dus reageert?

Antwoord: Ja. Maar bent u dan - ik wil niet persoonlijk worden - ervan overtuigd, dat u alleen maar goed in u draagt? (neen) Dan is er altijd iets in u, dat minder prettige krachten aan kan trekken. Hou de deur dus een beetje dicht.

Vraag: Is Tibet hierom onder de invloed van China gekomen, terwijl het in 1900 wel aan een greep naar de overheersing door Rusland kon ontkomen?

Antwoord: Dit is o.m. te wijten aan het feit, dat men Tibet al praktisch ontruimd had, toen China daar actief werd. U kunt misschien nog nagaan, dat de acties van de Chinezen ongeveer 4 maanden lang werden opgehouden door vreemde gebeurtenissen als overstromingen, bergstortingen enz. Toen hierdoor langs de zuidelijke en zuidwestelijke weg het laatste belangrijke materieel en de belangrijkste personen het land hadden verlaten, mocht rood China binnenkomen en heersen. Want de vroeg-middeleeuwse structuur in Tibet was wel gedurende lange tijd een soort sanctum voor ingewijden en hun schatten. Maar gezien alle verdere ontwikkelingen in de wereld kon een dergelijk land toch niet langer meer de inwijdingsweg, de bakermat, blijven van de hogere geestelijke krachten op aarde.

Om dezelfde redenen heeft men, al geschiedde dit iets later, praktisch alle dorpen aan de voet van de Karakorum ontruimd, waarin geestelijke contacten van hoge waarde plaats plachten te vinden. Deze dorpen zijn wel weer door mensen bewoond, maar de geestelijke waarde en kracht plus de daar vertoevende ingewijden zijn weg. Zij vertrokken eveneens naar elders. Het bleek onvermijdelijk, omdat de geestelijke pool van de aarde zich verplaatste. Men heeft zich praktisch daaraan aangepast. Nu is men klaar met dit alles. Alleen moet men er nog voor zorgen, dat rond de nieuwe nederzettingen een voldoende isolement ontstaat. Of het ogenblik wordt alles dus, zover het de stof betreft, geleid vanuit een ander continent, en is men klaar rond 1975-1976 ook weer de nieuwe stoffelijke wegen van inwijding daar te openen.

Vraag: Zijn de krachten die de geest gebruikt, mentaal en op bepaalde personen gericht?

Antwoord: Merendeels zijn zij mentaal van aard. Wanneer het nodig is, zal men, zoals ik zei, er niet tegen opzien, om meer stoffelijk in te grijpen; dit geschiedt echter voornamelijk, wanneer er geen andere weg meer is. Men kan overstromingen veroorzaken en berginstortingen tot stand brengen. Om een voorbeeld te geven. Een berglawine kan men al veroorzaken, door een enkel blok rots met een gewicht van rond 200 kg, dat reeds in wankel evenwicht verkeert, aan een juist geplaatste extra druk te onderwerpen van nog geen 150 gr. Door deze kracht vanuit de astrale wereld als een bode op het juiste ogenblik naar de steen te doen uitgaan, ontstaat reeds een steenlawine, die dan weer allerhande verdere gevolgen kan hebben. De krachten die noodzakelijk zijn, blijken dus niet altijd bepaald groot te zijn, ofschoon men zo nodig werkelijk wel verbluffende dingen kan doen.

Vraag: Houdt het over september gezegde in, dat wij dus hier kunnen komen, maar dat er op een dag eenvoudig niemand van u aanwezig zal zijn?

Antwoord: Dat is inderdaad mogelijk, al zullen wij alles doen, om dit te voorkomen. Wij hebben overigens reeds aan het begin van het vorige jaar eerlijk gewaarschuwd, dat in deze tijd onregelmatigheden in ons werken mogelijk zouden zijn. De kans, dat u voor niets komt, is dus niet groot. Maar er kunnen tijden zijn in augustus en september, dat wij eenvoudig moeten zeggen: het gaat niet. Wij zullen dit dan echter zo tijdig mogelijk bekend maken om u alle teleurstellingen te besparen. Zou het ondanks alle zorgen toch voorkomen, dan hopen wij alleen maar, dat u de teleurstelling zult accepteren en weten zult, dat er dan toch werkelijk wel heel grote belangen op het spel staan. Misschien vindt u dat wel jammer. Maar op deze wijze geef ik u de meest eerlijke voorlichting. En bovendien hebt u dan niet de kans, dat op een gegeven ogenblik wordt gezegd: de volgende week moet u absoluut komen, maar ons dan niet zult kunnen treffen.

Waarmede wij door de vragen heen zijn. Ik hoop, vrienden, dat u uit dit praatje toch nog iets geleerd hebt, al is het alleen maar, dat ook wij vaak hard moeten werken, al is het dan niet voor ons brood, dan toch voor onze gelukzaligheid.

Goedenavond.

DE MYSTIEKE WIJDINGEN VAN EGYPTE

Nogmaals, goedenavond, vrienden.

De moeilijkheid is nu, wat wij met het tweede deel van onze avond zullen doen. Maar misschien hebt u een idee?

Voorstel: U hebt reeds vele malen iets gezegd over Egyptische mystieke wijdingen en zo. Kunt u daarover iets zeggen?

Antwoord: Geen gek idee. Alleen dit: op verdere vragen daarover geef ik dan geen antwoord meer. Misschien ook, dat ik een oude ode tegen kom, die kan fungeren als slotwoord.

DE MYSTIEKE WIJDINGEN VAN EGYPTE

Leven is een voortduren sterven. Midden in het leven staat men voortdurend midden in de dood. Dit is de mystieke achtergrond van een volk, dat op zich vrolijk, om niet te zeggen luchthartig was: het oude Egyptische volk. Wanneer wij ons bezig willen houden met de oude mystiek en de inwijdingen van de priester, treffen wij precies hetzelfde: overal is de dood belangrijk. Niet echter omdat, zoals men wel veronderstelt, omdat die dood een einde betekent, maar juist omdat degene, die de nodige kennis, de juiste begrippen bezit, die dood kan overwinnen.

De eerste fase van elke wijding is dan ook onderricht. Een priester moest - zij het volgens onze normen zeer beperkt - kunnen rekenen en iets weten van lezen en schrijven. Hij diende verder enig begrip te hebben van de godenwereld en de formele achtergronden van het geloof. Deze betrekkelijk summiere kennis werd reeds gegeven aan de kinderen, die op betrekkelijk jeugdige leeftijd tot de tempels werden toegelaten. Wanneer zij deze kennis voldoende zich eigen hadden gemaakt en een leeftijd van 14 à 16 jaren bereikt hadden, werden zij toegelaten tot het eerste mysterie. Een nachtwake voor het beeld van een god of belangrijke priester, waarbij zij zich dienden te concentreren op een boodschap, die zij van de god zouden ontvangen. Soms werd deze boodschap hen door een aanwezige oudere priester gegeven, in andere gevallen kon men dit op eigen wijze innerlijk ontvangen - of doen alsof.

Deze eerste fase was, wat mystiek betreft, voor de meeste priesters dan ook een wassen neus. Maar men had daarmee bepaalde voorrechten verworven, o.m. de mogelijkheid, zelf deel te hebben aan bepaalde plechtigheden en de toegang tot studiemateriaal van hogere orde.

Degenen die werkelijk in zich een boodschap ontvangen hadden en zo een zekere affiniteit hadden ontdekt tussen zich zelf en hun godenwereld, konden doorgaan. Zij werden dan geïnstrueerd in de magische relaties, die, zoals men aannam, bestonden tussen de mens en de wereld. Deze tweede fase brengt hen o.m. tot een leerlingenschap, waarbij wij onder meer de helper aantreffen van de geneesheer-priester, de jonge priester, die optreedt als helper van een soort biechtvader en in feite leert een soort psychiater te zijn enz. enz. Maar in deze periode worden allen ook geschoold in het juist volbrengen van de riten. Men spreekt hier ook van verschillende inwijdingen, maar dezen zijn hoofdzakelijk gericht op de administratie en de kennis van de godenwereld, zodat zij mystiek zonder enige waarde zijn.

Maar altijd weer treffen wij bij elke "inwijding" een fase aan, waarin men zelf en in zich moet zoeken naar een geheim. Dit geheim wordt in enkele tempels bewaard als het omsluerde beeld van de God. U kent tegenwoordig nog wel de sluier van Isis. Vroeger betekende zo een uitdrukking echter werkelijke beelden, die inderdaad gesluierd waren, en met al hun attributen alleen voor de ingewijden geheel zichtbaar waren. Zo was er bv. een Osirisbeeld, dat altijd bedekt werd met een mooie lap fijn linnen en alleen onthuld werd voor en door degenen, die zelf tot "verlichte Osiris" waren geworden door een beproeving, die meestal 3 dagen en nachten duurde.

De meer mystieke mysteries beginnen eigenlijk pas op het ogenblik, waarop de priester door zijn kennis en begrip voor het wezen van het goddelijke en de goddelijke wereld - zoals attributen, de zuilen, hallen en gangen die men passeren moet na de dood, het wezen van "de grote hal der herinneringen", komt tot een begrip van meer moderne aard. Zo zou men de "hallen der herinnering" nu wel het bovenbewustzijn van de mensheid kunnen noemen.

Daarmede verandert zijn beeld van de wereld en krijgt hij toegang tot machten en voorstellingen die veel meer zijn dan hijzelf. In deze tijd van de scholing - er zijn dan nog maar weinige priesters over die deze leringen volgen - wordt hij meestal gebracht naar een tempelklooster in grote eenzaamheid, soms treden deze gemeenschappen op als bewakers en verzorgers van graven, waardoor zij ook hun inkomen verkrijgen, in andere gevallen zijn zij gelegen in de grensgebieden en worden door de gewone priesters wel als verbanningsoorden beschouwd. In een dergelijk klooster heeft bv. Mozes zijn inwijding gekregen.

Wanneer de priesters daar eenmaal zover gekomen zijn, dat zij de dood leren zien als een deel van het leven, de onverbreekelijkheid van dag en nacht, van hemel en hel hebben leren begrijpen, worden zij op de proef gesteld. Deze proef neemt ook in Egypte, zoals bij vele andere inwijdingsmysteriën, de vorm aan van een ontmoeting met de elementen; zij worden achtereenvolgens met de aard, het water, het vuur en de lucht geconfronteerd. Eerst wanneer zij met goed gevolg deze elementen overwonnen hebben en zelfs bij de zwaarste beproevingen hun meesterschap over zichzelf hebben bewezen, kunnen zij ook de laatste proeven afleggen, waardoor zij mystieke ingewijden worden. Zij zoeken in deze laatste fase zichzelf te ontmoeten om zo, bewust van zichzelf, de wereld der goden te kunnen betreden. Het dodenboek geeft ons een aardig idee van al, wat daarbij gebeurt. Men wordt geconfronteerd met alle machten en krachten in jezelf en moet het juiste antwoord weten op de problemen, die zij voor de mens betekenen, om voort te kunnen gaan. Bij deze inwijding leert de priester, zo zou men mogen stellen, zijn eigen wezen, zijn eigen betekenis, volledig kennen. Voor zich vindt hij daarin ook een geheel nieuwe en innerlijke zekerheid. Zijn eigen evenwichtigheid is veranderd

Hierbij komt verder nog, dat hij - en dit was in die dagen eenvoudiger dan heden - zijn paranormale gaven had leren ontwikkelen en het gebruik daarvan niet meer zag als een soort wonder, of het gevolg van het juist volbrengen van een rite, maar als het normale leven. De mystieke achtergrond van de priesterwijdingen in Egypte, althans de mystieke wijdingen, was dus een komen tot een toestand, waarbij men méér dan mens is. Men is zich bewust van zichzelf en van de plaats die men inneemt te midden van de onsterfelijken, beleeft deze onsterfelijkheid reeds op aarde en put uit de gaven en krachten der onsterfelijkheid om ook in het tijdelijke de eeuwigheid - de rechtvaardigheid der rechteren, zoals men het wel noemde - tot uiting te brengen.

Je zou dus mogen stellen, dat de vol ingewijde priester een magiër is, omdat hij gebruik maakt van wetten, krachten en wetenschappen, waarover het volk verder niet kan beschikken. Daarnaast heeft hij een functie als arbiter, want hij, die is doorgedrongen tot in de wereld der onsterfelijken, kan op de juiste wijze de daden en wegen der sterfelijken overzien. Hij is zich zo bewust van zijn onsterfelijkheid - of moet dit zijn - dat hij geen deel meer uit kan maken van zuiver menselijke belangen en belangenstrijd. Deze dingen zijn voor hem reeds voorbij. Hij is ook bevrijd van de behoefte om alles te formuleren op een redelijk manier. Men zegt dan ook, dat de mystiek ingewijde niet meer spreekt tot een behoefte of het denken van de mensen, maar tot hun harten. Wanneer hij een medemens ziet, beproeft hij hem op "hart en nieren". D.a.v. dat hij in hem zijn lichamelijke en gevoelswereld tracht te erkennen en te beroeren. Eerst daarna zal hij, zover dit mogelijk is, ook afgaan op de redelijke waarden en mogelijkheden, die in de mens schuilen.

Zo een priester kan dan ook vaak vanuit ons standpunt beschouwd worden als een soort kunstenaar. Zelden zien wij de vol ingewijde als verteller en schrijver, eerder als dichter, beeldhouwer en architect optreden, en tempelbouwer. Dat men voor dit laatste een beroep op hem doet, is begrijpelijk: hij kent immers de verhoudingen, waarin een mens de eeuwigheid - die hij immers in zich draagt, het beste weer kan geven. Daarnaast is hij ook een dichter, die niet zoekt naar een uitdrukking van de grootheid van vorsten of een weergeven van godsdienstig hiërarchische en redelijke begrippen, maar grijpt naar de uitdrukking in woord en ritme van de onmetelijkheden, die hij kent. De grote kunstwerken van Egypte zijn dan ook voor het merendeel ontsproten aan de wil en het werken van ingewijden, die minstens enige fasen van de mystieke inwijding volbracht hadden. Het klinkt misschien wat dwaas in deze tijd, wanneer men stelt dat het noodzakelijk is, dat bepaalde architecten ingewijden in geestelijke wetenschappen waren.

Toch zal degene, die nu nog de ruïnen van de oude tempels beschouwt en ziet hoe zelfs het verloop van de zuilen en de wijze, waarop zij overkluisd werden, evenals de vorm en verhouding van kapitelen, een speciale indruk maakt, waardoor het gebouw iets meer is dan een gebouw alleen, kunnen begrijpen dat de mens van die tijd bouwmeesters kende, die iets van de eeuwigheid wisten te vangen, zelfs in steen.

Ook in woorden wist de mystiek ingewijde dingen weer te geven, die verre lagen boven het gemiddelde begrip en denken zijner tijdgenoten en toch gelijktijdig daarin een waarde wist te leggen, waarmede ook deze tijdgenoten gelukkig konden zijn. Daarin ligt namelijk iets wat tot de mensen spreekt, ook zonder dat zij de werkelijke zin ervan kunnen begrijpen. Vele van de oden en liederen zijn overgeleverd of teruggevonden op verbrokkelde stukken papyrus.

Ik koos echter aan het einde van deze lezing een leerdicht, dat, naar ik meen, niet zo goed meer bekend is. Het is een soort samenspraak tussen Osiris én Osiris: tussen de bewuste mens en zijn oerbeeld. Deze zou ik dan als een passend einde van dit onderwerpje willen beschouwen.

"Ziet, ik ben door de hel gegaan en toch sta ik aan de hemel."

"Gij, die aan de hemel staat, gij vaart de hemelen langs om slechts tot hel te gaan."

"Maar uit de slaap van hel ontwaak ik wederom. En zie: sterk is mijn hand. Ik zie het Licht, en zelfs de klippen zullen mij niet deren. Ik kan de mensheid leren het spel van dag en nacht, waardoor de eeuwigheid tot mensen wordt gebracht en dood tot leven wordt, ja, zelfs het leven in het vergaan opnieuw ontstaan kan als een kever, uit het niet geboren."

Daarachter volgt nog een grote reeks van strofen. Het besluit is de erkenning van het Hoogste Licht:

"Als Licht ga ik ten hemel. Maar, zo mijn boot ook langs de hemel reist, Gij zijt het, die tot Licht mij wordt, het is uw kracht, die aan mijn schip de wegen wijst die het moet gaan."

"Ik ben het Licht, gij zijt de bron: bestaan. Gij zijt verborgen: Rê, en meer dan Rê"

"Gij zijt een Licht, nog nimmer ooit aanschouwd, tot eindelijk vervuld is alle lot en Maat de tempel sluit, die werd gebouwd uit Licht, voor Licht."

"En zie: als Licht ga ik, uit U geboren. Mijn boot is slechts het spoor van Uw oneindigheid."

De vertaling is wat vrij. Dat moet u mij maar vergeven. Maar zo ergens tot uitdrukking komt, wat de mystieke inwijding betekent, dan meen ik, dat dit lied, vooral in het laatste door mij geciteerde deel, dit weergeeft:

God zijn, omdat, je deel bent van God en toch gelijktijdig weten, dat je met al het goddelijke macht bepaald wordt door de grote, de enige uit zichzelf levende God.

Dit is het punt van inwijding, waarop je de dood hebt overwonnen, het leven hebt overwonnen en met dit leven de achtergrond daarvan hebt leren kennen: de taak om al wat leeft, tot blijvend leven te brengen.

Ik meen, dat dit toch wel de kern was van Egyptes priesterwijdingen in mystieke zin en meen dan ook, dat wij hiermede afscheid kunnen nemen voor heden.

Ik ben dankbaar, dat u mij op deze avond zoveel aandacht waardig hebt gekeurd. U kunt er van overtuigd zijn, dat de leiding van onze Orde alles zal doen om op avonden die misschien wat minder normaal verlopen, u toch iets te doen brengen, u iets te geven, dat voor u van belang kan zijn en waaraan u iets hebt.

Ik wens u allen zo dadelijk een goede thuiskomst, innerlijke vrede, sterkte in de moeilijkheden, die misschien ook voor u zullen ontstaan en bovenal een steeds groeiend geloof in het Licht, dat voor ons allen bestaat.

Tot een volgende keer eventueel, vrienden.

Uitgesproken op vrijdagavond 12 februari 1965.